

FOTÁČEK - 53

ACEtrtek, 18 zÁjÁTMÁ- 2014

ACEenÁk je solitér, oportunist, egocentrik a pÁTMíleÁ¼itostný lezec na vyvýšená místa. AÁ¼ nyní, zpÁtnÁ, doká¼u dobu, kdy ACEenÁk umÁl jenom leÁ¼et, koukal do stropu a nekladl na mÁ nikterak vysoké nároky. JistÁ, sem tam si ublíkl (pro upÁTMesnÁní byl poblitý imvré), obÁas si bezdÁvodnÁ pár hodin v kuse zaÁTMval, pak se znovu poblil a tím byl jeho celodenní program vyÁerpán.

ObÁas v návalu rodiÁovského sebeuvÁdomÁní, jsem ho pochoval, abych ho za pár minut vrátil na místo, odkud jsem ho vzal, a tím mé výkony na poli otcovství vÁtšcaron;inou konÁily. ACElovÁk odloÁ¼il dítÁ napÁTMíklad na deku pod topení kluk zahÁTMál, a mohl si v klidu dát nohy na stÁl a v rytmu vzlykání pÁTMehÁTMátého dítÁte, které pomalu pÁTMicházelo k varu sledovat televizi.

Potom se to celé nÁjak zlomilo a pokazilo. ACEenÁk se zaÁal pohybovat a utvoÁTMila se mu jakási osobnost. Jeho Á¼ivo poÁ¼adavky nabraly na obrátkách a stal se miniaturním regulárním ÁlovÁkem, který všcaron;ak trpí na absenci pudu sebezáchovy a libuje si v destruktivních Áinech. SamozÁTMejmÁ, Á¼e poÁTMád ho mÁ¼u dát pod topení na deku a v poklidu sledovat televizi, avšcaron;ak na tudy by ACEenÁk topení pošcaron;kodil libovolným pÁTMedmÁtem, deku ztratil (ACEenÁk ztratil cokoli byÁ¼ i na jednom metru ÁtvreÁním bÁhem osmdesáti sekund) a bÁhem chvílky by mÁ zaÁal s nÁÁím otravovat. Nerad to ÁTMíkám, ale ono to je Áím dál tím horšcaron;í.

Jsou to takové ulomené stÁTMípky z mozaiky mé pÁTMíÁetnosti a dušcaron;evního zdraví (všcaron;imnÁte si takÁTMka básnické metafory. UÁ¼ jsem tak vyÁTMízenej a nevyspalej, Á¼e jsem básník), které ACEenÁk postupnÁ s radostí jemu vlastně odlupuje a jejichÁ¼ absenci budu jednoho krásného dne ÁTMešcaron;it s psychologem ve vÁzení, kde si budu odpykávat trest za to, Á¼e jsem pÁTMivázal dítÁ špagátem v parku ke stromu a zdrhnul.

Jedním z onÁch stÁTMípkÁ je aktuálnÁ ACEeÁkova obsese samostatností. VÁc se má tak, Á¼e si oÁividnÁ ÁTMekl, Á¼ pÁTMes rok, tedy se uÁ¼ nauÁil všcaron;echno na svÁtÁ, a proto zvládne všcaron;echno sám. NapÁTMíklad pÁTMi obouvá nesnese jakoukoliv pomoc. ACElovÁk by ÁTMekl, Á¼e kdy¼ se dítÁ pokoušcaron;í nazout si boty samo, je to pro rodiÁe dÁ radosti a srdíÁko jim štÁstím zaplesá. Já za sebe mÁ¼u ÁTMíct, Á¼e bÁhem ACEeÁkovy sólo parodie na obouvání mé srdíÁko spíšcaron;neÁ¼ k zaplesání blí¼e k zástavÁ. Poka¼dé, kdy¼ jdeme ven, je to z mé strany padesát na padesát, Á¼e to dítÁ ve vzteku pošcaron;lápnou kolenem. ACEenÁk toti¼ pÁTMi mém pobídnutí, Á¼e jdeme pá, halasnÁ mávaje zbÁsile ruÁiÁkama k botníku, kde si vezme boty (zpravidla ka¼dou jinou a nebo ješcaron;tÁ lépe jednu svou a jednu mou), dÁleÁ¼itÁ se posadí na zem a za mohutného funÁní a vzdychání se sna¼í si je narvat na nohu. Pokud se v návalu pomatení myslí pokusím mu jakýmkoliv zpÁsobem asistovat, dostane záchvat vzteku a zuÁTMivÁ mÁ zaÁne mlátit jednou z bot.

Nejhoršcaron;ím na tom je, Á¼e on si ty boty sice nazouvá, ale nikdy si je nenazuje. ProstÁ na to nemá. Je to nad jeho síly a nedoká¼e si to pÁTMíznat. Ten kluk nemá Á¼ádnou sebereflexi. Tak¼e našcaron;e procházky vÁtšcaron;inou zaÁínají a zároveň konÁí uÁ¼ v pÁTMedsíni, kdy po hodinÁ malého šcaron;evce (kdy¼ mu boty nejdou po nÁjaké době tak je zaÁne rÁznÁ vylepšcaron;ovat, pÁTMedÁlávat, niÁit, rozkousávat a podobnÁ) odnášcaron;ím vztekle spinkat do postýlky, aby tam nespinkal a pÁTMemýšcaron;lel o tom, co udÁl.

ACEert vem procházky (popÁTMípadÁ by si mohl vzít zpátky ACEeÁka), ale horšcaron;í to je, kdy¼ fakt nÁkam musíme k doktorovi nebo na nákup. To uÁ¼ mi ta Á¼ilka na Áele opravdu nabíhá. Pro ilustraci uvedu, jak to vypadá, kdy¼ jdeme ven a opravdu se ven dostaneme. Je deset hodin dopoledne a vyrá¼íme k doktorce, kam jsme objednaní na dvanáctou.

10:00 - ACEenÁk se prohrabuje v botníku, a¼ si vybere vhodnou obuv. Tentokrát usoudil, Á¼e kdy¼ je venku tÁ¼icet stupňů stínu, bude nejlepšcaron;í, kdy¼ si vezme jednu svoji malou holínku a moji tenisku.

10:05 - Sednul si na zem a zaÁíná si rvát holínku na šcaron;patnou nohu a ješcaron;tÁ navíc šcaron;piÁkou dozadu.

10:15 - Obul si holínku na šcaron;patnou nohu a šcaron;piÁkou směrem dozadu. ZatváÁTMil se spokojenÁ a hrdÁ si zatleskal. ZaÁíná si obouvat moji tenisku.

10:20 - BÁhem obouvání tenisky nastaly patrnÁ komplikace, tak z ní aspoÁ vyndal tkaniÁku a zaÁal si ji strkat do pusy.

10:23 - ACEenÁk v obouvání tenisky nikterak nepokroÁil. Z nedostatku invence a patrnÁ zahrán situací do kouta, si vyndal tkaniÁku z pusy, omotal si jí kolem krku a se smíchem se s ní zaÁal šcaron;krtit.

10:25 - ACEenÁk zaÁíná modrat v obliÁeji, tak¼e zasahuju.

10:26 - ACEenÁk má záchvat vzteku, jeliko¼ se vmÁšcaron;uju do jeho samostatné Áinnosti.

10:27 - Zabavil jsem ACEeÁkovi tkaniÁku i s teniskou a nenápadnÁ jsem mu podstrÁil jeho sandály.

10:28 - ACEenÁk si zaÁíná rvát sandál na nohu, na které má uÁ¼ nazutou holínku.

10:35 - UÁ¼ pÁTMes pÁl hodiny stojím v pÁTMedsíni a Áumím na ACEeÁka, jak svádí boj, který nemÁ¼e vyhrát. PÁTMestává

10:40 - ACEenÁk na to vyžrál a narval si sandál do holinky. Nyní si nazouvá druhý sandál opÁt na tu samou nohu.

10:43 - Zabavuju ACEeÁkovi holínku. ACEenÁk truceje a shání se po tkaniÁce.

10:45 - ACEenÁk se uklidnil a opÁt sedí na zemi a sna¼í se nazout si sandály.

11:00 - TeÁ uÁ¼ toho mám akorát tak dost. Beru ACEeÁka a i pÁTMes jeho mohutný ÁTMev mu soukám sandály na nohy.

11:02 - Dobrá vÁc se podaÁTMila. PodaÁTMilo se mi ACEeÁka about.

11:03 - ACEenÁk se vyzul.

11:04 - ACEenÁk opÁt sedí na zemi a rve si na nohu holínku.

11:05 - Tak a dost. Beru ACEeÁka a jde ven bos. Na tohle já nemám nervy.

Takový já mám teÁ Á¼ivot. A to není jenom u bot. ACEenÁk odmítá jakoukoliv mou asistenci pÁTMi jídle, oblékání a tak. Navíc, aby toho nebylo málo, tak se ACEenÁk nauÁil slovíÁko "NE". Je docela mo¼né, Á¼e tak úplnÁ není schopen posou

jeho pátmesný význam, neboť říká "ne" na věčno. A nebo je opravdu takový malý revolucionář, který se staví autoritě a libuje si v anarchii. V tandemu s jeho snahou o samostatnost je jeho "ne" smrtící kombinací na takovou rodinnou pohodu a navíc brzdí jeho rozvoj a vývoj jako takový. Vždy na otázku, jestli bude papat, odpoví "ne". Když se zeptám, jestli bude bumbat, řekne "ne". Pokud se zeptám, jak dále kravička, dozvím se, že "ne". Jak se dá v tady podmínkách pracovat? x x x

Ještě jako tmeňka na dortu, je potřeba zmínit, že ěněk má ambice dobrodruha, který má pro uděláné, proto rád vylézá na vě, co mu pátmijde vysoké. Začalo to zcela nevinně, kdy v dobrém rozmaru vylezl na řidličku. To bylo v poádku. Na řidliče zpravidla chvíli okouněl a potom z ní spadnul. Pak to vzalo rychlý spád a řidlička pro něj byla pátmíli; malá. Proto začal lézt na kuchyňskou linku, kde si pustil vodu do dřezu, vyházel z nádobí na zem a dlal tam "cáky cáky".

Jednou jedinkrát jsem mu dval. Potěboval jsem na záchod a nechtělo se mi ho dávat do ohrádky, jelikož b ní stejně vylezl (respektive by se vydrápal nahoru a pak po zádech spadnul na zem a val by), tak jsem ho posadil na zem, dal mu na zniění bagr (ěekovi se nedávají hračky na hraní, ale na zniění) a jasně ho upozornil, že jdu na min záchod a má mou plnou dval, že zde nic neprovede. Vybídl jsem ho, ať má, nezklahe. Sice má odpověď "ne", ale tak nějak jsem dval, že vě bude v poádku.

Ani ne za minutu jsem se vrátil ze záchoda a ěněk stál na kuchyňském stole a koukal na mě. Věbec nemám ponětí jak se tam dostal, ale udlal mi pápá a pak se rozeběhl a spadl ze stolu na svého bagra, o kterého si rozsekl ělo. V panice jsem mu chtěl ělo zalepit náplastí, on má vě;ak se slovy "ne, ne", odstrčil a začal se sápat zpět na stl. Když jsem mu chtěl aspoň na ten stl pomoci, tak má plácnul po hlavě, opřel ěkl "ne" a vylezl tam sám. Sám tak znovu spadnul. Tak já nevím. Ovidně už nejsem věbec potřeba. DOMINIK LANDSMAN<http://fotrudenik.blog.cz/> (pokračování co nejdříve)